

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 22, 2019

Nummer 22, 2019

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:973](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:972](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:856](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:904](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:846](#) 18-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:962](#) 18-06-2019

RECHTSPRAAK

Is de bewezenverklaring, in het bijzonder dat verdachte ‘wist’ dat de uitlatingen in strijd met de waarheid waren, naar de eis der wet met redenen omkleed?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 10-220336-13 ten laste gelegde niet naar de eis der wet met redenen is omkleed, aangezien uit de door het hof gebruikte bewijsvoering niet kan worden afgeleid dat de verdachte ‘wist’ dat de in de bewezenverklaring genoemde uitlatingen in strijd met de waarheid waren.

Aangezien de bewezenverklaring, voor zover inhoudende dat de verdachte ‘wist’ dat de in de bewezenverklaring genoemde uitlatingen – kort gezegd inhoudende dat de aangeefster werkzaam is als prostituee – in strijd met de waarheid waren, niet zonder meer uit de door het hof gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid, is de bestreden uitspraak in zoverre niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder parketnummer 10-220336-13 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:904

Zaaknummer: 17/05166

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en A.L.J. van Strien

Advocaten: R.J. Baumgardt en P. van Dongen

Wetsartikelen: 262 Sr

RECHTSPRAAK

Motivering van de bewezenverklaring.

Het middel klaagt over de motivering van de bewezenverklaring.

Bij de beoordeling van het middel dient het volgende te worden vooropgesteld. Indien het gaat om feiten of omstandigheden die door de rechter redengevend worden geacht voor de bewezenverklaring, dient de rechter die zich aldus – al dan niet in reactie op een bewijsverweer – beroept op bepaalde niet in de bewijsmiddelen vermelde gegevens, met voldoende mate van nauwkeurigheid in zijn overweging

- a) die feiten of omstandigheden aan te duiden, en
- b) het wettige bewijsmiddel aan te geven waaraan die feiten of omstandigheden zijn ontleend (vgl. HR 24 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF7985).

Het hof heeft blijkens zijn hiervoor weergegeven bewijsoverweging redengevend geacht voor de bewezenverklaring dat (i) door de [medeverdachte 1] vaak in aanwezigheid van de [medeverdachte 2] en/of de verdachte bedragen contant zijn betaald en (ii) de verdachte wist dat zijn ouders van een (beperkte) uitkering leefden. Het betreft hier gegevens die niet in de bewijsmiddelen zijn vermeld terwijl het hof in zijn overweging evenmin met voldoende mate van nauwkeurigheid het wettige bewijsmiddel heeft aangegeven waaraan het die feiten of omstandigheden heeft ontleend.

Het middel klaagt hierover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:846

Zaaknummer: 17/01266

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Boksem

RECHTSPRAAK

‘Hetzelfde feit’.

Het middel klaagt dat het hof de vordering tot wijziging van de tenlastelegging ten onrechte, althans ontoereikend gemotiveerd heeft toegewezen.

Bij de beoordeling van de vraag of sprake is van ‘hetzelfde feit’, dient de rechter in de situatie waarop artikel 68 Sr ziet de in beide tenlasteleggingen omschreven verwijten, en in de situatie waarop artikel 313 Sv ziet, de in de tenlastelegging en de in de vordering tot wijziging van de tenlastelegging omschreven verwijten te vergelijken. Bij die toetsing dienen de volgende gegevens als relevante vergelijkingsfactoren te worden betrokken.

(A) De juridische aard van de feiten. Indien de ten laste gelegde feiten niet onder dezelfde delictsomschrijving vallen, kan de mate van verschil tussen de strafbare feiten van belang zijn, in het bijzonder wat betreft (i) de rechtsgoederen ter bescherming waarvan de onderscheidene delictsomschrijvingen strekken, en (ii) de strafmaxima die op de onderscheiden feiten zijn gesteld, in welke strafmaxima onder meer tot uitdrukking komt de aard van het verwijt en de kwalificatie als misdrijf dan wel overtreding.

(B) De gedraging van de verdachte. Indien de tenlasteleggingen respectievelijk de tenlastelegging en de vordering tot wijziging daarvan niet dezelfde gedraging beschrijven, kan de mate van verschil tussen de gedragingen van belang zijn, zowel wat betreft de aard en de kennelijke strekking van de gedragingen als wat betreft de tijd waarop, de plaats waar en de omstandigheden waaronder zij zijn verricht.

Uit de bewoordingen van het begrip ‘hetzelfde feit’ vloeit reeds voort dat de beantwoording van de vraag wat daaronder moet worden verstaan, mede wordt bepaald door de omstandigheden van het geval. Vuistregel is nochtans dat een aanzienlijk verschil in de juridische aard van de feiten en/of in de gedragingen tot de slotsom kan leiden dat geen sprake is van ‘hetzelfde feit’ in de zin van artikel 68 Sr. Bij de toepassing van artikel 68 Sr en artikel 313 Sv moet aan de hand van dezelfde maatstaf worden beoordeeld of sprake is van ‘hetzelfde feit’ (vgl. HR 1 februari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BM9102).

De aan de verdachte verweten gedraging is in de tenlastelegging omschreven als – kort gezegd

– diefstal van diverse voorwerpen, waaronder twaalf gebaksvorkjes, door twee of meer verenigde personen gedurende de voor de nachtrust bestemde tijd, in een woning, door middel van braak, verbreking en/of inklimming, op of omstreeks 14 februari 2015 omstreeks 01.30 uur te Oosterhout in/uit een woning gelegen aan de [a-straat 1]. De tenlastelegging is aldus toegesneden op artikel 310 Sr in verbinding met artikel 311 Sr. De vordering tot wijziging van de tenlastelegging is toegesneden op – kort gezegd – opzet- dan wel schuldheiling, als bedoeld in artikel 416 lid 1 Sr respectievelijk artikel 417bis lid 1 Sr, van acht gebaksvorkjes, op of omstreeks 14 februari 2015 te Oosterhout in elk geval in Nederland.

De delictomschrijving van diefstal in artikel 310 Sr strekt evenals de delictomschrijving van (opzet- dan wel schuld)heiling in de kern tot bescherming van het vermogen van de rechthebbende. In het onderhavige geval ziet de tenlastelegging evenwel op gekwalificeerde diefstal, waarbij de ten laste gelegde strafverzwarende omstandigheden tevens verband houden met de bescherming van andere belangen, waaronder de bescherming van de huisvrede, en de bewezenverklaring van die omstandigheden op grond van artikel 311 lid 2 Sr leidt tot een aanmerkelijk hoger strafmaximum dan dat van artikel 310 Sr. In verband met de strafverhogende omstandigheden van artikel 311 lid 1 aanhef en onder 3°-5°, Sr gelden ook specifieke eisen met betrekking tot tijd, plaats en wijze van uitvoering van de diefstal. Mede gelet daarop is het verschil in de juridische aard van de aan de verdachte in de tenlastelegging en de vordering tot wijziging van de tenlastelegging verweten feiten als ook tussen de daarin omschreven gedragingen dermate groot dat geen sprake is van 'hetzelfde feit' in de zin van artikel 68 Sr. Het hof heeft de vordering tot wijziging van de tenlastelegging daarom ten onrechte toegewezen.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 2 ten laste gelegde, waaronder begrepen de beslissingen op de vordering van de benadeelde partij [benadeelde], wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak ten aanzien daarvan op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:973

Zaaknummer: 17/04292

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M.A. Oosterveen

Wetsartikelen: 68 Sr en 313 Sv

RECHTSPRAAK

Klager had moeten worden opgeroepen voor de behandeling van het namens hem ingediende klaagschrift in de raadkamer.

Het middel klaagt dat de klager niet is opgeroepen voor de behandeling van het namens de klager ingediende klaagschrift in de raadkamer van 3 oktober 2017.

Blijkens de bestreden beschikking is de in beslag genomen scooter waarop het klaagschrift betrekking heeft onder de klager in beslag genomen. De klager is, blijkens het daarvan opgemaakte proces-verbaal, niet bij het onderzoek in raadkamer verschenen. De rechtbank heeft de klager niet-ontvankelijk verklaard in het klaagschrift.

Artikel 23 lid 2 Sv brengt mee, voor zover hier van belang, dat de klager voor de raadkamerbehandeling had moeten worden opgeroepen. Uit de aan de Hoge Raad op de voet van artikel 434 lid 1 Sv toegezonden stukken kan niet van zo een oproeping blijken, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit niet is geschied. Dit verzuim heeft betrekking op een wezenlijke grondslag van de raadkamerprocedure, zodat het nietigheid van het onderzoek meebrengt, ook al is deze niet met zoveel woorden in de wet bedreigd.

Het middel is gegrond. Dit moet leiden tot vernietiging van de bestreden beslissing en terugwijzing van de zaak.

Hoewel het voorgaande meebrengt dat het eerste middel niet meer aan de orde behoeft te komen, ziet de Hoge Raad aanleiding het volgende op te merken ten aanzien van de bevoegdheid tot het verlenen van een machtiging als bedoeld in artikel 117 Sv.

Artikel 134 Sv geeft aan in welke gevallen de inbeslagneming van een voorwerp eindigt. Indien vaststaat dat een in beslag genomen voorwerp is vernietigd op grond van een machtiging als bedoeld in artikel 117 Sv is ingevolge artikel 134 lid 2 onder c Sv daardoor het beslag beëindigd (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3710, r.o. 2.3). Een gevolg daarvan is dat beklag als bedoeld in artikel 552a Sv niet meer kan worden gedaan.

Een machtiging als bedoeld in artikel 117 Sv wordt ingevolge het tweede lid van die bepaling door het Openbaar Ministerie verleend. Dit betekent, gelet op artikel 125 RO, dat deze

machtiging slechts kan worden verleend door het College van procureurs-generaal en rechterlijke ambtenaren, als bedoeld in artikel 1 onderdeel b onder 6° en 7° RO.

De uitoefening van deze bevoegdheid kan ingevolge artikel 126 lid 1 RO worden opgedragen aan een andere bij het parket werkzame ambtenaar voor zover het hoofd van het parket daarmee heeft ingestemd. Deze mogelijkheid van mandaatverlening is thans nader geregeld in artikel 3 van het Besluit van 6 mei 2013, houdende regels ten aanzien van het landelijk parket en het functioneel parket, alsmede ten aanzien van het mandateren van bevoegdheden van de officier van justitie. Ook een ambtenaar die rechtspositioneel een politieambtenaar is, kan onder bijzondere omstandigheden hebben te gelden als een 'andere bij het parket werkzame ambtenaar' als bedoeld in artikel 126 lid 1 RO (vgl. HR 3 juni 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF3366).

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Zeeland-West-Brabant, zittingsplaats Breda, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:972

Zaaknummer: 17/05099

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 23 Sv

RECHTSPRAAK

Toezending vertaling van de appeldagvaarding.

Het middel klaagt over het oordeel van het hof dat verstek kon worden verleend tegen de niet-verschienen verdachte en voert daartoe aan dat aan haar in strijd met artikel 588 lid 2 Sv niet een vertaling in de Spaanse taal van de appeldagvaarding is toegezonden.

De stukken van het geding houden omtrent de gang van zaken met betrekking tot de betekening van de dagvaarding in hoger beroep in hetgeen is weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.2.

Bij de beoordeling van het middel moet het volgende worden vooropgesteld. Indien de verdachte niet ter terechtzitting verschijnt hoewel de dagvaarding op wettige wijze is betekend, kan de rechter – behoudens duidelijke aanwijzingen van het tegendeel – uitgaan van het vermoeden dat de verdachte van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht vrijwillig afstand heeft gedaan. Wanneer aan de stukken of het verhandelde ter terechtzitting duidelijke aanwijzingen kunnen worden ontleend dat de verdachte niet vrijwillig afstand heeft gedaan van zijn recht om in zijn tegenwoordigheid te worden berecht, behoort het onderzoek ter terechtzitting – dat op grond van een dagvaarding die op wettige wijze is betekend, rechtsgeldig is aangevangen – te worden geschorst teneinde de verdachte in de gelegenheid te stellen alsnog bij het onderzoek aanwezig te zijn. Die schorsing behoort in de regel plaats te hebben ingeval het gaat om de uitreiking van de dagvaarding aan een geadresseerde van wie de woon- of verblijfplaats in het buitenland bekend is en de dagvaarding niet is vertaald in de taal of een van de talen van het land waar de geadresseerde verblijft dan wel, voor zover aannemelijk is dat hij slechts een andere taal machtig is, in die taal (vgl. HR 12 maart 2002, ECLI:NL:HR:2002:AD5163, r.o. 3.33-3.36).

Mede gelet op de oproeping van een tolk in de Spaanse taal voor de terechtzitting in hoger beroep, is aannemelijk dat de verdachte de Nederlandse taal niet (voldoende) beheerst. Uit de op de voet van artikel 434 lid 1 Sv aan de Hoge Raad toegezonden stukken kan niet blijken dat een schriftelijke vertaling van de appeldagvaarding in de Spaanse taal aan haar is verstrekt. In het licht van het voorgaande moet ervan worden uitgegaan dat dit, in strijd met artikel 588 lid 2 Sv, niet is geschied. Daarom had het hof blijk moeten geven te hebben onderzocht of er

reden was het onderzoek ter terechtzitting te schorsen teneinde dit verzuim te herstellen. Van zodanig onderzoek blijkt niet. Dat verzuim leidt tot nietigheid van het onderzoek ter terechtzitting in hoger beroep en de naar aanleiding daarvan gegeven uitspraak.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:962

Zaaknummer: 17/04992

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en M.T. Boerlage

Advocaten: G. Spong

Wetsartikelen: 588 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Verwerping van een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer juist en toereikend gemotiveerd?

Het middel komt op tegen de verwerping van een tot bewijsuitsluiting strekkend verweer. Daartoe wordt onder meer aangevoerd dat het oordeel van het hof dat het door de politie op basis van het ‘Handhavingsconvenant regio IJsselland’ opvragen van inkomensgegevens bij de Belastingdienst niet op gespannen voet staat met artikel 126nd Sv, blijk geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans ontoereikend is gemotiveerd.

Verweer en middel berusten op de opvatting dat het opvragen van inkomensgegevens van de verdachte bij de Belastingdienst door de politie, mede op grond van welke gegevens de verdenking is ontstaan dat de verdachte zich heeft schuldig gemaakt aan witwassen, bij uitsluiting dient te geschieden door aanwending van de bevoegdheid van artikel 126nd Sv. Deze opvatting is in zijn algemeenheid onjuist. Op grond van artikel 67 lid 2 AWR in verbinding met artikel 43c lid 1 onder m UR AWR 1994 is immers de Belastingdienst bevoegd tot het verstrekken aan daar genoemde andere bestuursorganen – waaronder de politie – van onder meer de gegevens die nodig zijn om de samenwerking in het kader van de integrale toepassing en handhaving van overheidsregelingen effectief en efficiënt te laten verlopen voor zover daartoe een convenant als het onderhavige met die bestuursorganen is gesloten, en mag de politie zich die gegevens – al dan niet op haar verzoek – doen verstrekken. Voor de uitoefening van vorenstaande bevoegdheid is het bestaan van een redelijk vermoeden van een strafbaar feit vereist. Evenmin staat het bestaan van zo een vermoeden aan die uitoefening in de weg.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Het middel faalt.

Het middel klaagt dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM in de cassatiefase is overschreden omdat de stukken te laat door het hof zijn ingezonden.

Het middel is gegrond. Voorts doet de Hoge Raad uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Gelet op de aan de verdachte opgelegde taakstraf van tachtig uren, subsidiair veertig dagen hechtenis en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, is er geen aanleiding om aan het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden enig rechtsgevolg te verbinden en zal de Hoge Raad met dat oordeel volstaan.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:856

Zaaknummer: 17/01268

Rechters: W.A.M. van Schendel, Y. Buruma en A.L.J. van Strien

Advocaten: J. Boksem